

LUČKA

VERSKI LIST
ZA MLAĐINO

1939-40

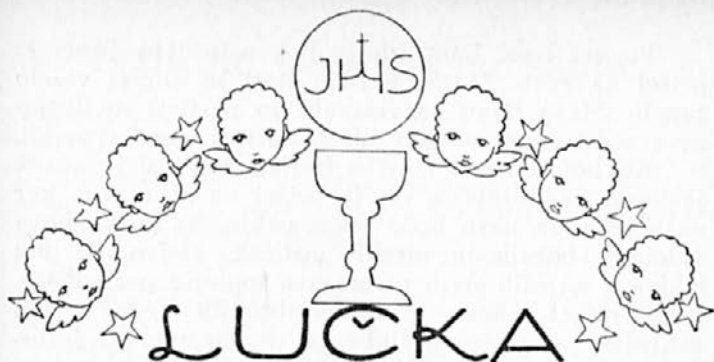
Navodilo

za izpolnjevanje „Jezusovih dni“.*

Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanje z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil. Kdor dejansko ne more iti k sv. maši ali sv. obhajilu ali Jezusa obiskati, pa bi to rad storil, naj napiše v okence črko »ž«, kar pomeni, da je obudil željo.

Kristus, kraljuj!
Kristus, zmaguj!
V hostiji sveti
nam gospoduj!

* *Obrazec za »Jezusove dneve« najdeš na predzadnji strani ovitka.*

LETO V.

JANUAR 1940

Štev. 5

P. Tarzicij:

Božje Dete nas ljubi.

Bridko sta zajokala Adam in Eva, ko ju je Bog za kazen spodil iz raja. Tako lepo jima je bilo prej, bila sta srečna, Bog ju je imel rad in pogovarjala sta se z njim kot otroka z očetom. Zapeljana od hudobnega duha pa sta ga hudo užalila in s tem podrla most z zemlje v nebesa, da v nje ne bi mogel nihče več priti, ampak bi morali iti vsi v pekel.

Toda Bog je dober in ko je videl, da je Adamu in Evi žal, ker sta ga žalila, jima je odpustil in jima obljubil Odrešenika, to je, povedal jima je, da bo poslal na svet svojega Sina, ki bo most z zemlje v nebesa zopet postavil in zaprl vrata v pekel, da vanj ne bo mogel nihče več, razen če bo kdo sam hotel.

Adam in Eva sta bila tega silno vesela. Povedala sta to svojim otrokom in ljudje so čakali Odrešenika. A ni ga bilo dolgo. Ljudje so zabredli v hude pregrehe in bili so nesrečni. Zato so prosili Boga, naj jim Odrešenika vendar že pošlje.

Po več tisoč letih jih je Bog uslišal in Jezus je prišel na svet. V tihi božični noči so angeli veselo zapeli »Slava Bogu na višavah« in pastirji so šli Jezusa molit. Našli so ga v hlevu na trdi slami v jasliah.

Ko bova, otrok moj, o božiču gledala Jezusa v jaslicah, ne pozabiva, da je prišel na svet zato, ker naju ljubi in naju hoče rešiti pekla. In ko ga bova videla v bornih in mrzlih jaslicah, glejva, da mu midva v najinih srcih pripraviva toplejše počivališče, ko bo prišel k nama v svetem obhajilu. Tedaj se mu zahvaliva za njegovo ljubezen in mu reciva: Jezus, ljubim te; daj, da te bom ljubil do smrti!

Božična pesem.

*Nebo je zavito v zlato
in zemlja je čisto srebro;
angeli milostno Dete
v naša srca neso.*

*Zveličar se znova rodi,
bogate darove deli.
Srce na stežaj mu odprimo;
Jezusu le naj gori.*

*Vsa sreča nocoj je prišla
v božično veselje z neba.
Nebeško je Dete rojeno
v hlevcu — sredi srca.*

P. K.

Kako boš preživel sveti večer.

1. Postavi svoje lastne jaslice!
2. Prižgi pred njimi nekaj svečk in zmoli očenaš in zdravamarijo v čast Jezusovemu rojstvu.
3. Zapoj z drugimi nekaj božičnih pesmi.
4. Preden greš k počitku, zmoli pred jaslicami večerno molitev in dostavi očenaš in zdravamarijo za prezebajoče in gladujoče otroke, da bi jih nebeško Dete potolažilo.
5. Če ti starši dovolijo, pojdi k polnočnici. Če le moreš, prejmi med polnočnico sveto obhajilo in ga daruj za dosego miru med evropskimi narodi.

Na praznik sv. Treh kraljev (6. januarja) bodo ob 4 popoldne položili ljubljanski otroci v imenu vseh slovenskih otrok »Jezusove dneve« evharističnemu božjemu Detetu na oltar. Slovesnost se bo vršila v frančiškanski cerkvi v Ljubljani. Vključeni bodo med darovalce le tisti otroci, ki so izpolnjevali lističe vsaj en mesec v tem letu. Kdor more, naj kak svoj listič pošlje uredniku »Lučke«.

Lizikine svetonočne sanje.

Jakec in Lizika sta bila na sveti večer sama doma. Mamica jima je umrla, očka pa je bil v mestu. Ves advent so vsi trije prosili božje Dete za službo. Pred štirimi dnevi je očka službo res dobil. Otrokoma je dal krhljev — drugega ni bilo pri hiši — naročil jima je, naj bosta pridna, pokrižal ju je in odšel s solzami v očeh.

Otroka sta sedela v mrzli sobi in sta kar drgetala od mraza.

»Danes se bo očka gotovo vrnil,« meni Jakec in milo zajoče.

Lizika ga vzame v naročje: »Jakec, ne jokaj! Pogledj, kako zunaj lepo sneži. Kmalu bo vse belo. Očka se bo

kajpak nocoj vrnil. Zakuril bo peč, da bo toplo tu v sobi. Ti ne veš, kako prijetno bo potem gledati skozi okno. Pa skuhal nama bo mleka, kruha bo prinesel, sladkorčkov in igrač.«

Jakec je odprl usta in poslušal.

»Zares bo tako. Samo pridna morava biti. Danes še prav posebno, ker je sveti večer. Ali se spomniš, kako je mamica pripovedovala, da pridejo vsako sveto noč angelčki z nebes na zemljo in obišejo vse dobre otroke? Opolnoči pa pride Marija z božjim Detetom — —«

Med Lizikinim pripovedovanjem je Jakec zaspal. Deklica ga je z veliko težavo položila v njegovo posteljico in ga gorko odela. Sama pa je pokleknila pred križ, ki je visel v kotu, in glasno odmolila večerno molitev. Dostavila je še očenaš za rajno mamico, drugega za očka, tretjega za bratca. Nato pa je smuknila v posteljo.

Tedaj se je naglo stemnilo in sveti večer je objel Liziko, ki je sladko zaspala — — —

Zazdelo se ji je, da je prišla v daljno, daljno deželo. Sredi trate zagleda Marijo, ki se sklanja nad jaslice: v jaslicah leži božje Dete in se ljubko smehlja. Tisti hip se odpre nebo in vsuje se na zemljo dolga vrsta srebrnih angelčkov, ki obkrožijo jaslice. —

V sobi je nekaj zaropotalo. Lizika odpre oči, pa nič ne vidi. Sveta noč diha v sobi. Iz daljave se čujejo slovesni božični zvonovi.

Kdo je prišel k Liziki? Trije angelčki; o te je videla že malo prej na trati poleg jaslic. Prinesli so ji s seboj lepih igrač. Največji izmed angelčkov se približa deklici: »Lizika, ali greš z nami k Jezuščku?« »Da, grem, grem...« in vstala je in šla z angelčki v mrzlo sneženo noč. Prišli

so do velike smreke, ki je bila vsa s svečkami razsvetljena. Pod drevesom leži v jaslicah božje Dete in dva angelčka mu stojita ob strani, nad njima pa sedi na veji še en angelček in prepeva s svojim srebrnim glasom prelepo božično pesem.

Lizika zdrkne pred Jezuščka na kolena v beli sneg, dvigne ročice in prosi: »Božje Dete, pridi v našo hišo in potolaži naju z Jakcem, ker sva žalostna.« Vsi trije angelčki, ki so pripeljali deklico k Jezuščku, so enoglasno ponovili: »Božje Dete, pridi!«

Tedaj je Jezušček zares vstal in odšel z angelci in z Liziko domov. Kar skozi okno so stopili v sobo, ki pa je bila vsa svetla in polna raznovrstnih igrač.

»Lizika, ker si pobožna in ubogljiva, sem ti vse to prinesel v dar.«

»O dobri moj Jezušček! Lepo se ti zahvalim — — — Samo povedati ti moram, da imam majhnega bratca, ki mu je Jakec ime.«

»Vem, Lizika, potrpi malo, da ga obiščem.«

Jezušček je zbudil Jakca in ga pripeljal v sobo. V sredini se je lesketalo božično drevesce, okrog njega pa je bilo polno prelepih igrač.

»Jakec, ker vedno rad ubogaš, sem ti naredil nocoj veselje.«

Jakec je Jezuščka objel in ga poljubil.

Tedaj je pristopila k Jezuščku Lizika in mu zašepetala: »Veš, Jezušček, nama z Jakcem je umrla mamica, očka pa je v službi. Tri dni nisva jedla drugega kot krljje.«

Jezušček je povabil oba otroka v kuhinjo, kjer jima je skuhal najokusnejšo večerjo. Kako jima je teknila! Po večerji pa je opasal Liziki bel predpasnik in ji nalil vode v škaf. Lizika je navdušeno pomivala krožnike, Jakec pa jih je brisal — — —

»Lizika, Lizika!«

Deklica odpre oči. Svetlo je v sobi, da ne vidi nikogar.

»Ali si ti, moj dobri Jezušček?«

»Ne, Lizika, jaz sem, tvoj očka!«

Lizika se je zavedla. Pred njo stoji očka in se smehlja. Soba je toplo zakurjena. Na mizi stoji božično drevesce, v kotu se smehljajo jaslice in tam na dveh stolih polno slaščic in igrač. Sanje so zdaj sveta resnica.

»Lizika, pogledj, kaj je prineslo božje Detece! To tebi in tole Jakcu, meni pa dobro službo v mestu.«

Ko je očka zbudil še Jakca, so vsi trije pred jaslicami opravili jutranjo molitev in se iz vsega srca zahvalili božjemu Detetu za prelepe darove.

Janez Veider

Mali junak Tonček.

Tonček se je močno zavedal, kako mu sv. obhajilo pomaga, da ostane dober. To je zlasti pokazal v razgovoru z mamo le nekaj dni pred svojo smrtjo. Bilo je v soboto, ko se je deček ravno odpravljal k spovedi. Mami ni bilo dobro. Zato mu je omenila, da ga drugo jutro ne bo mogla spremljati v cerkev. »Nič ne de,« pravi sinko, »saj grem lahko sam.« »Pa jaz sem tako bolna, da ti tudi ne bom mogla pomagati, ko se boš napravljal.« »O saj se znam sam napraviti.« »Tega pač ne boš mogel.« »Boš videla mamica, da bom mogel.« Mamica mu ni kaj verjela. Zato mu je še branila: »Pa bo le boljše, če ostaneš doma. Saj vidiš, da je tudi vreme slabo.« Toda Tonček ne odneha: »Prosim te, mamica, pusti me k sv. obhajilu, da ne pridem v pekel.« Mamica se nasmehne in odvrne: »Toda, otrok, saj vendar ne pojdeš v pekel, če enkrat opustiš sv. obhajilo.« »To vem,« odvrne deček, »a mogel bi se tega navaditi, pa bi postal slab. Če bi mi ti enkrat umrla in jaz ne bi hodil k sv. obhajilu, bi najbrž zašel med slabe tovariše. In ker nisem utrjen, bi postal še sam slab. Toda če bo Jezus pri meni, ne padem v greh, čeprav bi bila ti mrtva. Tako vidiš, mama, da moram k sv. obhajilu. Zato pa bom to tudi storil, dokler mi dovoliš.« »No pa stori, Tonček,« de mama, »in Bog te blagoslovi.« — In res. Drugi dan se je sam napravil in je šel nato k mamici, da sta skupaj opravila pripravne molitve za sv. obhajilo. Nato ji da še roko in odhiti v cerkev. — Drugikrat je Tonček zjutraj vstopil v spalnico svojih staršev. Obljubili so mu, da bodo z njim vred pristopili k sv. obhajilu. Kako se je začudil, ko je opazil, da niso pripravljene za v cerkev. »Mama, ali si bolna,« vpraša malček ves zaskrbljen. Mama mu je pritrdila. »Ne bodi v strahu. Priporočil te bom ljubemu Jezusu.«

Mama se je morala nasmehnuti pri teh tolažilnih besedah. Videli pa bomo še, da ji je Tonček pozneje res izprosil zdravja. Nato pristopi dečko k očetu in ga ljubeznivo vpraša, če ne bo šel z njim k sv. obhajilu. Oče mu je odkrito priznal, da nima veselja. Je preveč truden, ker zaradi materine bolezni celo noč ni mogel spati. Toda Tonček s tem nikakor ni bil zadovoljen. Preprosto pa ljubeznivo mu je naredil tole pridigo: »Toda, očka, ti boš postal slaboten. Ali ne veš, da je sv. obhajilo hrana za dušo? Če je ne uživaš, postaneš slaboten. Tedaj bi mogel pasti v

Tončkovi starši.

grehe. Strašno, očka, če se ti to zgodi. Ti mi vedno praviš: Jej, če ne, oslabiš, zboliš in umrješ. Tako moraš tudi ti uživati dušno hrano, da bo tvoja duša močna in ne prideš v pekel. Vse prej, očka, nego da bi storil greh!« Dobri očka se res ni mogel ustavljati svojemu malemu pridigarju. Vstal je in spremil sinčka k sv. obhajilu.

Toda motili bi se močno, če bi mislili, da je Tonček že kar kot cel svetnik padel iz nebes. Ne,

tudi on je imel svoje napake. In če se jih je zaporedoma otresel, je to dosegel le tako, da se je za to stalno prizadeval. (Dalje.)

V službi božičnih dobrot.

Škrat Cmeruh.

Adventni čas in božični prazniki so bili za Cmeruha najžalostnejši dnevi. Vlogo angela varuha je pri Jerici vzel sam Jezušček. Z njim pa seveda ni mogoče skupaj bivati pod isto streho.

Kaj storiti? V pekel si ne upa, ker bi prav gotovo zažvižgal bič nad njegovimi bedrčki. »Obesil se bom!« Takoj je poiskal v košarici Jeričine mamice tenko nit, si jo zadrnil okrog vratu in — nit se je pretrgala.

Cmeruh je zlezal pod streho, se zaril v kup starih cunj in zaspal.

V Jeričinem srcu pa je vladal mali Jezus. Vsak dan v adventu ga je prosila, kaj vse naj ji prinese na sveti večer: pojaca, punčko v posteljici, majhen štedilnik, sladkarije...

»Veš, mamica, saj ne prosim Jezuščka zase. Ne! Igrač imam že preveč, ampak prosim za Marijanco, Reziko in Tončko. Tako uboge so. Za božič jim morava midve narediti veselje. Ti jim boš dala moje ponošene oblekice, jaz pa igrače in sladkarije.«

Sveti večer je bil večer največje sreče za Jerico. Jezušček ji je prinesel natančno vse, za kar ga je prosila, povrh pa še krasno škatlo z jasljami.

Prišle so pogledat razsvetljeno božično drevo tudi Marijanca, Rezika in Tončka, ki jim je Jerica sama razdelila darove. Veselja ni bilo moč popisati.

Mala Tončka je svojega pojaca stiskala v naročju in ga neprestano poljubljala. Stopila je k Jerici in ji rekla: »Jerica, kako si dobra, ko si mi dala pojaca! Hvala, hvala.«

Jerica pa jo pouči: »Dal ti ga je Jezušček. Pojdi z mano k jasljam, da se mu zahvaliva.«

Vsi so poklekli pred jaslje in zmolili večerno molitev. Potem so pa zapeli »Pastirci vic« in veseli zlezli v svoje posteljice.

Škrat Cmeruh pa je spal. Zaril se je v cunje tako globoko, da bi ga ne mogel najti niti sam Lucifer, če... Kaj »če«? Če ne bi imel Cmeruh dolgega repa, ki mu je molel daleč v sredino podstrešja.

Nova sestrica.

Menda je tudi Mihec uganil, da mlada deklica ne sme biti brez dela. Prinesel ji je polno naročje kock in risb, kako iz njih sestaviš hiše in druge like.

»Joj, kako sem vesela. Bom vsaj imela kaj početi.«
 »Bom še kaj poiskal. Ali znaš morda šivati?«

Mihec ji prinese polno naročje kock in risb.

»Šivati ne, pač pa plesti in kvačkati.«

»Čakaj, bom pogledal v Mickino košaro, če ima kaj takega.«

Fantje so se podili po vrtu, da jih je Micka komaj sklicala k večerji. Nazadnje jim je zažugala, da jim bo odtegnila posladek. Joj, kako so naglo pridrveli!

Sami bi se posladku še odrekli, a kaj bo brez njega za njihovo »hčerko«?

5. Nika ob lase.

»Pismo od mame!« kriči Jurče in maha z ovojem, ki je na njem bilo napisano njegovo ime.

Vsi so s pobožno pozornostjo poslušali, ko je Jurče glasno bral ljubo pismo. Bilo je prisrčno in zabavno. Vsak drugi dan mama piše zdaj temu, zdaj drugemu sinku, vselej pa velja za vse tri.

Mama se je naveličala zdravljenja v toplicah, zlasti pa se ji toži po njenih otročičih, zato je sklenila priti domov. Ne bo pa naprej povedala dneva, ker jih hoče presenetiti. Prihodnje pismo bo naslovljeno na Jakca.

»Joj, bo lep!« od veselja poskakuje Mihec. »Stavim, da bo mama že jutri doma.«

»Jutri še ne,« ga zavrne Jakec, »saj piše, da prihodnje pismo dobim jaz. In do takrat sta še dva dneva.«

»Ko pa mama pride, ali ji bomo o Nikici kaj povedali?« vprašuje Mihec.

»Seveda, njej vendar ne moremo nobene stvari skrivati,« se odloči Jurče. »Najprej zato, ker nji vse povemo, potem pa se tudi vedno z nami igra in nikoli ne bomo sami. In kako bi mogli kaj nametati v škrnicelj, če bo mama zraven?«

»Bog ve, kaj si bo mislila?« zaskrbi Jakca.

»Tudi mene skrbi, ker mama večkrat pravi, da punčk ne mara, in je kar zadovoljna, da smo samo fantje.«

Fantom je srce težko, a ne dolgo. Kakor zmerom, tudi zdaj Jurče odloči:

»Bo že mama uredila, da bo prav.«

Ko je Jurče naslednje jutro česal Niko, je bilo še huje. Cela vrsta svaljkov se ni dala razvozlati. Jurče se je potil, Niko so oblivale solze.

Zato se Nika odloči, da tej sitnosti napravi konec. Ko pride dopoldne Mihec na kratek obisk, mu pove svojo željo:

»Veš, Mihec, tako ne more iti naprej. Jurče me preveč cuka; če se jokam, je pa jezen. Pa tudi ne vem, čemu mi bodo vsi ti lasje.«

Tudi Mihcu se tako dozdeva.

»Sicer pa imajo tudi druge deklice kratke lase,« razlaga Niki, »celo gospe in še stare gospe.«

»Tudi tvoja mama?«

»Oh ne, včasih pa je le že rekla, da si bo dala lase ostriči. Pa nji se lasje tako lepo podajo, kakor da bi krono imela okoli glave.«

»Slišiš, Mihec, meni bo brez las dosti lažje. Kar po škarje steci in mi jih ostriži!«

»Ali naj Jurčeta vprašam?« se Mihec zboji prevelike odgovornosti.

»Ne, ne, on bi se upiral. Če se bojiš, pa daj škarje meni in ostrigla si jih bom sama.«

»Jaz se ničesar ne bojim!« jo Mihec nejevoljno zavrne. Saj je vendar tudi sam »oče« Niki, pa bi se česa bal?

»Če bi jih kdo le rad gledal, jih bova pa obesila na žebelj in potem je vseeno, saj bodo isti lasje, pa naj so na glavi ali kje drugje.«

Ta modra misel prežene Mihcu še zadnje skrbi. Brž steče v sobo, kjer ima Micka svojo košaro z ročnim delom. Mama je včasih rekla, da je čarobna košara, ker si v nji dobil vse mogoče in nemogoče stvari. Mihec kmalu izbrska škarje, potem pa še začeto nogavico in klobčič bombaža. Kdo pa ve, kaj takimle punčkam lahko pride prav?

»Kako boš zdaj naredil?« vpraša Nika.

»Takole,« pravi Mihec in položi Niki prst na vrat. »Vse, kar je niže od ušesa, bom postrigel.« In že začne striči.

»Čakaj, čakaj! Najprej lase spodaj zveži, drugače ne boš mogel odstriči vseh.«

Na srečo ima Mihec v žepu kos vrvice.

Krik kra-kra kra-kra.

Nika je zaprla oči, Mihec pa ves bled drži v desni škarje, v levi zlate kodre in striže, striže.

»No, vendar enkrat!« veselo vzklikne Nika. »Kaj pa ti je, Mihec, da si tako bled?«

»Zdi se mi, kakor da sem ti naredil veliko škodo.«

»Haha, beži no! Rajši povej, kakšna sem!«

»Si — si — smešna si. Joj, kaj bosta rekla Jurče in Jakec! Grem ju poklicat.«

Kakor bomba trešči v sobo k bratoma in zavpije:

»Jurče, brž pojdi nekaj pogledat!«

A zdaj zardi ko mak: v sobi je Micka!

»Kaj pogledat?« vpraša Jurče.

Ker pa zdaj Mihec molči, takoj razume, da bo nekaj o Nikici.

»Pogledat — kaj je na vrtu — na najvišjem drevesu —« stoka Mihec.

»Kajpada boste zdaj letali po vrtu! Mihec, usedi se hitro in delaj naloge!« veli Micka.

Mihec lepo poslušno sede in začne pisati. Micka pa se kar noče spraviti iz sobe. Jurčeta in Jakca strašno mika, da bi izvedela. Nazadnje pa Micka le odide.

»Brž pojdiva pogledat Nikico!« hlastne Mihec.

»Zakaj?«

»Le pojdiva, bosta že videla!«

Ker pa so dečki prav tako radovedni kakor deklice, že oba šineta kakor burja k Niki.

»Ooo! Ooo!«

Kar sapo jima je zaprlo.

»Joj, kako si smešna!« uide Jakcu.

»To grdobijo je prav gotovo Mihec naredil!«

Nika se je Jurčeta kar bala, a brž je pogumno rekla:

»Jaz sem tako hotela, je dosti bolj pripravno, pa tudi moda je zdaj taka.«

Na takle razlog seveda še mož ne more nič odgovoriti, kaj šele deček.

Jurče res ne reče nič, jezen pa je zelo.

»Se ti vsaj ne bo treba vsako jutro truditi,« ga tolaži Nika.

»Prava reč, če se. Ti bi svoje lase morala ohraniti!«

»Ali si hud?« se mu dobrika Nika.

»Hud? Ne ravno hud, samo hudo mi je, ko so pa tvoji kodri bili tako lepi.«

»Meni se pa Nikica brez las zdi prav fletna,« se oglasi Jakec. »Podobna je Ivani Orleanski, kakor je naslikana v Jurčetovi knjigi.«

Ta podobnost z njegovo sveto junakinjo zdaj tudi Jurčeta potolaži, da se nasmehne.

»No, kar je, je. Bom pa kodre spravil.«

»Kam?«

»V mamino škatlo, kjer jih Micka gotovo ne bo iskala.«

»Kaj bo pa mama rekla, ko jih najde?«

»Saj jih bom potem spet vzel in skril kam drugam.«

»Zdi se mi, kakor da sem dosti lažja,« otrese Nika z glavo,« pa tudi bolj sveža. Veš, Jurče, lasje so mi bili huda nadloga.«

Jurče prime z vrvico zvezane svilene kodre in jih vtakne v žep.

Ko odhajajo, pa se še enkrat žalostno ozre na okroglo glavico brez lepega okraska. Spomin na sveto Ivano Orleansko pa ga spet vsaj kolikor toliko potolaži.

Ze dopoldne je Jurče prebrskal svojo malo knjižnico in poiskal abecednik. Po kosilu, ki je Niki zelo teknilo, pa ji hoče začeti razlagati črke, ves ponosen, da svojo »hčerko« lahko poučuje v prvi modrosti.

»O,« se mu Nika iz srea zasmee, »ali si res mislil, da še črk ne poznam? Še celo zloge znam brati, samo besede še ne tečejo gladko.«

Pošta malega Jezusa

Kako se pripravljamo na božič.

Mi, ki smo kristjani, se pripravljamo z adventom na božič. V adventu gremo večkrat k zornicam, več molimo, si tudi večkrat kaj pritrhamo v jedi in opravljamo še druga dobra dela. Opravimo tudi dobro spoved, da se rodi Jezušček v naših dušah. Glavno je, da pripravimo svoja srca za sprejem božjega Deteta v sv. Rešnjem Telesu. Veselim se že božičnega večera. Nekateri se pripravljajo s tem, da si pripravljajo dobrih jedi in pijače, na svojo dušo in Boga, ki jim vse da, pa pozabijo. Seveda si pripravi vsak, kolikor po svojih razmerah more, da se tudi v telesnem oziru malo povesele.

Marija Drogenik,

učenka 6. razreda, Rogaška Slatina.

Sv. Ana v Slov. goricah.

Tudi pri Sv. Ani imamo sedaj Marijin vrtec. Zbrali so nas č. g. župnik in so nas sprejeli v Marijin vrtec. Imamo tudi lepo Marijino zastavico, na kateri je narisana Jezušček, ki sedi v Marijinem naročju, spodaj pa klečita deček in deklica in podajata Jezuščku šopke. Na drugi strani pa je napisano »Tvoj otrok sem!« Kako lep je ta stavek. To lepo zastavico so nam prevzvišeni knezoškof blagoslovili na dan sv. birme. In pod to zastavico se bomo zdaj zbirali kot otroci Marijini. Boter tej zastavici je bil narodni poslanec Jožef Špindler.

Klara Greiner,

učenka IV. r. v. lj. šole pri Sv. Ani v Slov. goricah.

Iz Stopič.

V imenu vseh stopiških Lučkarjev in Lučkaric vam hočem napisati nekaj vrstic. Zelo lep list je »Lučka«, ki prinaša krasne poučne zgodbe in povesti. Zelo mi je všeč zgodba o »Škratu Cmeruhu«, ki ne govori Jerici na uho, ampak nam Lučkarjem in Lučkaricam, naj se varujemo trme, ugovarjanja in cmeravosti. Spolnjudem tudi »Jezusove dneve«. Imam jih že veliko. Rada bi vam napisala več, pa žal ne morem, ker ležim v novomeški bolnišnici.

Lah Albina,

učenka IV. razreda.

Odgovor: Pozdravi se, draga Albina! Bridkost boleznici pa daruj božjemu Detetu za mir v Evropi. Če le moreš, mi pošlji »Jezusove dneve«, vsaj en listič.

Urednik.

Naši rajni prijateljčki

† Barbka Vodenik (umrla 28. okt. 1939).

Naj ti postavim skromen spominček tudi v »Lučki«, draga Barbka, katere zvesta naročnica si bila. Kako rada si prebiralala drobne lističe še v svoji zadnji težki bolezni. Zdaj, draga Barbka, ne čitaš več, zdaj si sama ob večni Luči, upamo, da vsa srečna in blažena.

Zakaj si nas zapustila, draga Barbka? Med trepetajočimi svečami si ležala kot angel. Sama si zaprla svoje kot nebo jasne oči, polne dobrote in miline. Okrog usten ti je zaigral vesel in lahen smehljaj. Prestano je! V mehke lase ti je vpletla mamica bele cvetove. Tvoja voščena desnica je stiskala križ, v levici pa si držala bel cvet. Položili smo te k večnemu počitku in zaprla so se črna vrata. Belo cvetje se je usulo na zemljo, ki je sprejela to nežno mlado bitje. Grobna tišina je zavladala v razredu, kamor smo se vračale učenke z žalostnimi srci. Pekoča bolečina nam je krčila srca. Toda tebe, draga Barbka, ni bilo več — že si snivala na božji njivi o mirnem domu, kjer so vrata v večno veselje. Počivaj v miru, draga Barbka, in prositi tam v večnem domu za nas, tvoje součenke, da pridemo prav vse nekoč tja, kjer cvete večni maj.

Marija Povše,

učenka III. razr. višje ljudske šole na Polšniku.

† Jemec Marica, učenka 2. razr. višje

ljudske šole v Reki pri Hočah, je dne 11. novembra ob 16. uri zapustila solzno dolino in odšla v lepšo domovino. Bila je vneta naročnica in prijateljica »Lučke«. Še na smrtni postelji bi jo bila zelo rada čitala. Skoraj tri mesece je neprenehoma ležala kakor

prikovana na bolniško posteljo in se ni mogla niti ganiti. Mnogo je pretrpela, a vse je voljno darovala Jezusu. Na zadnji poti smo jo spremili v velikem številu, obsuli smo njen grob s cvetjem, ji govorili v slovo in zapeli pesem »Počivaj nam, sestra mila«.

Draga Marica nam je umrla,
nad njo gomila temna se zaprla,
njena čista dušica
pa v nebesa je odšla.

Januš Štefka, učenka 3. razr.

† Elica Kmetič, učenka 4. razr. ljudske šole, Sv. Križ pri Rogaški Slatini. Dne 17. nov. 1939 smo položili v na-

ročje zemlji drago součenko Elico. Nenadoma je izginila izmed nas in odplavala med nebeške krilatce. Kako smo jo vsi radi imeli, ko je bila tako pridna in dobra, vesela in živahna. Ni se bala umreti. Sestri usmiljenki se je namehnila in rekla: Če umrem, bom pa šla v nebesa k Jezusu. Lepa je bila njena poslednja pot, grob posut s cveticami. Draga Elica, prosí za nas pri Jezusu in Mariji, da se snidemo v nebeški domovini.

Silva Weinberger,

učenka 4. razr. lj. šole, Sv. Križ pri Rog. Slatini.

Uganke

1. Janezek vpraša: »Očka, ali veste, koliko sem star?« Oče mu odgovori: »Sam izračunaj! Zdaj sem četrť leta več kakor štirikrat starejši od tebe. Pred tremi meseci je bil moj rojstni dan. Takrat sem dopolnil 55 let.« — Koliko je star Janezek?

2. Vsak me za ušesa grabi, 4. Zgoraj platno in blago,
da sem k pridu, pa pozabi. spodaj je leseno dno.
V sredi pa je kratko spanje
3. Lase ji vse populimo, in velike lepe sanje.
do nagega jo slečemo, 5. Skozi eno luknjo noter,
pred hišo jo obesimo, skozi tri pa ven.
potem jo pa pojemo. 6. Človek ima, Bog pa nima.

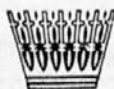
7.

Kristof Kolumb odkrije
Ameriko.

Naštej napake na sliki!

Imena rešilcev vseh ugank priobčimo v prihodnji številki. Štirje izžrebanci dobe nagrade. — Pošljite rešitve vsaj do 5. januarja.

Izpolnajte „Jezusove dneve!“

Naj ne bo nobenega čitatelja »Lučke«, ki ne bi z vso vnemo izpolnjeval »Jezusovih dni«, in sicer v ta namen, da bi mednarodni kongres Kristusa Kralja, ki se je vršil meseca julija v Ljubljani, rodil trajne sadove za ves svet, zlasti pa še za našo slovensko domovino.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Jože Kramarič). Stane za vse leto 5 din. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.